

abonentów), któreby dawały możliwość sprawdzenia, czy i w jakim zakresie sprzedawca energii elektrycznej wykonywa ciężące na nim w myśl ustawy obowiązki.

3) Przy przeprowadzaniu kontroli urzędy skarbowe obowiązane są również sprawdzać, czy zastosowane przez sprzedawcę zwolnienie od podatku zużycia energii elektrycznej z mocy art. 2 oraz art. 7 ustawy (w wypadku, gdy zasięg terytorjalny danego zakładu elektrycznego rozciąga się również i na obszar określony w tym artykule) znajduje uzasadnienie w przepisach ustawy.

§ 6. Do wymiaru podatku mają zastosowanie przepisy art. 99 Ordynacji Podatkowej (ustawa z dnia 15 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346).

Wymierzony podatek winien sprzedawca uiścić w ciągu dni 14 od dnia następnego po doręczeniu mu nakazu płatniczego.

§ 7. Od nieprawidłowych obliczeń oraz od niewłaściwego poboru podatku przez sprzedawcę mogą odbiorcy energii elektrycznej wnosić odwołania w myśl art. 110 § 2 Ordynacji Podatkowej (ustawa z dnia 15 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346).

§ 8. Przepisy §§ 1 — 6 oraz § 9 mają odpowiednio zastosowanie do obliczania i poboru dodatku komunalnego do państwowego podatku od energii elektrycznej w wypadkach wprowadzenia tego podatku na podstawie art. 1 ustęp 3) ustawy.

§ 9. Zezwala się francuskiej spółce akcyjnej „Compagnie d'électricité de Varsovie — Towarzystwo Elektryczności w Warszawie” na obliczanie i pobór podatku w sposób wskazany w § 3.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1932 r. o obliczaniu i poborze podatku od energii elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 58).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

775.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energii elektrycznej.

Na podstawie art. 1 ustęp 2 i art. 9 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energii elektrycznej, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 720) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1) Podatkowi podlega energia elektryczna z wyjątkiem wypadków wskazanych w § 2:

- a) pobierana dla celów oświetleniowych,
- b) pobierana dla innych celów, aniżeli oświetleniowe, gdy energia na te inne cele zużywana, jest mierzona wspólnie z energią dla światła.

2) Nie uważa się za energję elektryczną pobieraną dla celów oświetleniowych energii, pobieranej przez przyrządy, mogące wprawdzie dawać światło, lecz służące do innych celów, jak lekarskich, sygnalizacyjnych, kontrolnych, doświadczalnych, reklamowych, orientacyjnych i t. p. jak również energii pobieranej przez aparaty projekcyjne, kinematograficzne i t. p.

§ 2. 1) Nie podlega podatkowi energia elektryczna pobierana:

- a) dla innych celów, aniżeli oświetleniowe, o ile jest mierzona odrębnie (na podstawie oddzielnego licznika, podlicznika) od energii dla światła;
- b) nawet dla celów oświetleniowych, o ile jest wspólnie mierzona z energią dla innych celów, pod warunkiem jednak, iż moc przyłączonych odbiorników dla światła nie przekracza 15% zainstalowanej mocy, oraz
- c) dla innych celów, aniżeli oświetleniowe, o ile jest wspólnie mierzona z energią dla oświetlenia, jeżeli przez zastosowanie taryf specjalnych część energii, pobierana na cele inne aniżeli oświetleniowe, jest wyodrębniona i sprzedawana przez zakłady elektryczne po cenie nie wyższej niż 55% ceny za 1 kWh oświetlenia.

§ 3. 1) Podatkowi podlega energia elektryczna pobierana na niskim napięciu odpłatnie przez poszczególnych odbiorców używana dla celów oświetleniowych.

2) Za niskie napięcie uznaje się napięcia nieprzekraczające następujących wartości napięć nominalnych, podanych w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 maja 1930 r. o napięciach normalnych i o częstotliwości normalnej prądu elektrycznego (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 384), a mianowicie: przy prądzie stałym 1×220 woltów i 2×220 woltów, przy prądzie jednofazowym 1×220 woltów oraz przy prądzie trójfazowym 220 woltów napięcia fazowego lub 380 woltów napięcia skojarzonego.

3) Energia elektryczna podlega podatkowi tylko wówczas, o ile jest pobierana przez odbiorców odpłatnie. W razie braku warunku odpłatności energia ta wolna jest od podatku. Nie podlega podatkowi energia elektryczna, dostarczana pracownikom własnym z tytułu pracy, o ile za te świadczenia nie jest pobierana oddzielna zapłata, albo energia dostarczana z tytułu najmu lokalu, o ile za nią nie jest pobierana oddzielna opłata i gdy energia ta jest wytwarzana we własnych domowych lub blokowych elektrowniach.

§ 4. Uchwały stanowiących organów samorządowych o wprowadzeniu na rzecz gmin miejskich

dotatku komunalnego do państwowego podatku od energii elektrycznej powinny być podawane do wiadomości właściwym władzom skarbowym oraz sprzedawcom energii elektrycznej przed początkiem każdego roku. W razie niezachowania tego terminu, w wypadku pobierania tego dodatku w roku poprzednim, mają zastosowanie postanowienia art. 45 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106, poz. 884).

Do art. 2.

§ 5. Zużycie energii elektrycznej przez fundusz kwaterunku wojskowego oraz przez wymienione w ustępie 1) art. 2 ustawy władze, urzędy, instytucje, zakłady oraz przedsiębiorstwa, wolne jest od podatku tylko w tej części, w jakiej energia elektryczna została zużyta przez nie na cele (potrzeby) własne, w pozostałej zaś części energia ta podlega podatkowi. Energia elektryczna pobierana np. przez fundusz kwaterunku wojskowego (ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami) zwolniona jest od podatku wyłącznie w tej części, jaka zużyta została przez ten fundusz bezpośrednio na jego potrzeby (np. oświetlenie biur funduszu, oświetlenie klatek schodowych budynków, stanowiących własność tego funduszu i t. p.); natomiast podlega podatkowi energia elektryczna, zużyta przez osoby zamieszkujące w domach, stanowiących własność tego funduszu.

§ 6. 1) Do przedsiębiorstw państwowych niewydzielonych zalicza się wszystkie przedsiębiorstwa państwowe z wyjątkiem:

- a) przedsiębiorstw wyodrębnionych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzieleniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych, przemysłowych, handlowych i górniczych oraz o ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195) oraz
- b) przedsiębiorstw, których odrębna osobowość prawna została wyraźnie stwierdzona szczególnym przepisem prawnym.

2) Do instytucji państwowych zalicza się banki państwowe: Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny oraz Pocztową Kasę Oszczędności, do instytucji zaś samorządu terytorjalnego komunalne kasy oszczędności.

3) Narówni z instytucjami samorządu terytorjalnego korzystają ze zwolnienia od państwowego podatku od energii elektrycznej instytucje samorządu zawodowego i gospodarczego (Izby Przemysłowo-Handlowe, Rolnicze, Rzemieślnicze i t. p.) o ile samorządy te na podstawie szczególnych przepisów prawnych zwolnione są od podatków i opłat w tych samych granicach i w tym samym zakresie co samorząd terytorjalny.

§ 7. Do przedsiębiorstw samorządowych, nie posiadających charakteru przemysłowego względnie handlowego, zalicza się: wodociągi i kanalizacje, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska oraz rzeźnie wraz z przed-

siębiorstwami z niemi połączonymi (chłodnie, fabryki lodu i t. d.).

§ 8. 1) O ile na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329) oraz ustawy z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 118) przyznane zostały ulgi nie całemu przedsiębiorstwu, lecz pewnej jego części, to ze zwolnienia od podatku korzysta tylko energia elektryczna zużywana przez tę część przedsiębiorstwa.

2) Decyzje ustalające, iż przedsiębiorstwu względnie pewnej jego części służy prawo do ulg, ogłaszane są zgodnie z art. 9 wymienionego rozporządzenia w Monitorze Polskim.

§ 9. Podlega podatkowi zużycie energii elektrycznej przez instytucje i zakłady naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe, dobroczynne i t. p. z wyjątkiem tego rodzaju instytucji i zakładów państwowych oraz samorządu terytorjalnego.

Do art. 3.

§ 10. 1) Energia elektryczna kilkakrotnie odprzedawana podlega opodatkowaniu tylko raz jeden. Do opłacania podatku obowiązany jest ostatni odbiorca energii elektrycznej.

2) Za odbiorcę uważa się osobę (abonenta energii elektrycznej) obowiązującą do płacenia, w odrębnej kwocie, należności za energię elektryczną, bądź bezpośrednio zakładowi elektrycznemu, bądź też innemu (niekoniernie wytwórcy) sprzedawcy energii elektrycznej.

3) Sublokatorzy, mieszkańcy pokoiw umeblowanych, hoteli i t. p. nie są uważani za odbiorców, o ile nie pobierają energii elektrycznej do oświetlenia bezpośrednio z zakładu elektrycznego.

4) Natomiast osoby zamieszkujące np. w domach należących do funduszu kwaterunku wojskowego są uważane za odbiorców energii elektrycznej nawet w wypadku, gdy pobierają energię elektryczną dla oświetlenia i regulują należność za tę energię nie bezpośrednio zakładowi elektrycznemu, lecz za pośrednictwem tegoż funduszu, jako nabywcy od zakładu elektrycznego ogólnej ilości energii, zużywanej zarówno na potrzeby własne funduszu, jak i przez poszczególne osoby zamieszkujące w domach tegoż funduszu.

§ 11. 1) Podstawę do obliczenia podatku stanowi należność (cena) za pobieraną energię. Należność ta może być obliczana przez sprzedawcę energii elektrycznej zarówno na podstawie przyrządów, służących do mierzenia energii elektrycznej (liczników), jak również może być ustalana w kwotach stałych (ryczałty), bądź w jakikolwiek inny sposób przy stosowaniu taryf kombinowanych (np. przy taryfach, opartych na mocy zainstalowanej w kilowatach i zużyciu energii mierzonej w kilowatogodzinach).

2) Celem ustalenia podstawy obliczenia podatku nie uwzględnia się należności z tytułu innych świadczeń przez dostarczającego energię, jak np. za dzierżawę liczników, ograniczników prądu lub innych przyrządów, za konserwację urządzeń elek-

trycznych (instalacji) lub ich wykonanie i t. p. Również nie uwzględnia się żadnych innych opłat, pobieranych przy regulowaniu należności za energię elektryczną tytułem np. specjalnych świadczeń społecznych.

§ 12. 1) Udzielane odbiorcy w ciągu lub po zakończeniu okresu obrachunkowego opusty lub dodatkowe zniżki od uiszczonych przezeń należności za energię elektryczną uwzględniane są przy obliczaniu podatku automatycznie, w ten sposób, że opusty te lub zniżki, jako potrącone przez sprzedawcę przy wystawianiu rachunku za następne okresy obrachunkowe, zmniejszają odpowiednio sumę tego rachunku.

2) O ile odbiorca, któremu przyznano opust lub zniżkę od zapłaconych przezeń w pewnym okresie obrachunkowym należności za energię elektryczną, przestaje być abonentem prądu elektrycznego i o ile przyznana odbiorcy tytułem opustu, lub zniżki kwota zostaje mu przez sprzedawcę energii elektrycznej zwrócona w gotówce — to w tym wypadku służy odbiorcy prawo żądania zwrotu zapłaconego od tej kwoty (jako od części należności za energię elektryczną) podatku.

Do art. 4.

§ 13. 1) Za sprzedawcę energii elektrycznej należy z reguły uważać przedsiębiorcę rozdzielającego energię elektryczną.

2) O ile jednak nabywca energii elektrycznej od przedsiębiorcy rozdzielającego energię odstępuje od siebie tę nabytą energię dalszemu odbiorcom — to w tym wypadku za sprzedawcę energii elektrycznej (w odniesieniu do części energii odstąpionej odbiorcom) należy uważać tego nabywcę. Na nim zatem ciąży zarówno wszelkie obowiązki jak i służą mu uprawnienia przewidziane w ustawie dla sprzedawcy energii elektrycznej. Np. urząd państwowy będąc bezpośrednim odbiorcą z zakładu elektrycznego energii elektrycznej dla wszystkich pomieszczeń (urzędowych i prywatnych) znajdujących się w administrowanym przez ten urząd budynku państwowym obowiązany jest do obliczania i poboru podatku od należności, liczonych przez ten urząd za zużytą w mieszkaniach prywatnych energię elektryczną.

§ 14. 1) Odszkodowanie sprzedawcy energii elektrycznej za koszty, związane z poborem podatku, określone w ustępie 3) art. 4 ustawy, uprawniony jest sprzedawca obliczyć i zatrzymać na swoją rzecz tylko od kwot podatku rzeczywiście przez nie-

go pobranych. Uprawnienie to służy również sprzedawcy w wypadku, określonym w § 13.

2) Przepis ustępu 3) art. 4 ustawy nie ma zastosowania do kwot podatku wymierzonych przez urząd skarbowy zgodnie z art. 99 Ordynacji Podatkowej (ustawa z dnia 15 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346).

3) Potrącone tytułem odszkodowania kwoty wien sprzedawca uwidaczniać na blankiecie nadawczym P. K. O. lub w deklaracji składanej w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 774).

Do art. 5.

§ 15. 1) Przysługujące z mocy ustępów 1) i 2) art. 5 ustawy uprawnienia służyć sprzedawcy również w wypadkach, określonych w § 13.

2) Przy częściowym uiszczaniu przez odbiorcę należności za energię elektryczną (ustęp 3 art. 5 ustawy) należy uwzględniać obok samego podatku również proporcjonalnie i dodatek komunalny do tego podatku w wypadkach wprowadzenia tego podatku na podstawie art. 1 ustęp 3 ustawy.

Do art. 6.

§ 16. Pobrane w wypadku, przewidzianym w art. 6, należności z tytułu kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, obciążają wyłącznie sprzedawcę energii elektrycznej; należności te nie podlegają przerzuceniu na odbiorcę.

Do art. 7.

§ 17. Wolna jest od podatku do końca 1941 r. energia elektryczna używana na obszarze, określonym w art. 7 ustawy. Wytworzona na tym obszarze energia elektryczna podlega jednak podatkowi, o ile jest używana poza tym obszarem.

Do art. 10.

§ 18. Wolna jest od podatku energia elektryczna, wytworzona przez krajowe zakłady elektryczne, o ile jest używana przez odbiorców poza obszarem Rzeczypospolitej.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 lutego 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku od energii elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 88).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*.

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

72446

Cena 1 zł 40 gr

Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi w kraju 8 zł kwartalnie (32 zł rocznie). Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz władze samorządu terytorjalnego opłacają 6 zł kwartalnie (24 zł rocznie). Do prenumeraty zagranicznej dolicza się 4 zł kwartalnie (16 zł rocznie) tytułem porta pocztowego. Prenumeratę wpłacać należy zgóry przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Wszelkie wpłaty na Dz. U. R. P. wnosić należy za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe Adm. Dz. Ustaw 30-130.